

SMAK OG BEHAG

Cinque terre

De fem land, eller byer, dvs. landsbyer – Riomaggiore, Manarola, Corniglia, Vernazza, Monterosso – ser så vidt ut til å ha klart å holde seg fast nettopp til fastlandet, og ikke blitt en del av et middelhavsk Atlantisk. For nede ved strandkanten eller ved forrevne klipper, klynger de fem pittoreske landsbyene seg, som har gitt navn til denne kyststripen i Liguria. Syd for Genova og nord for La Spezia ligger de, på rekke og rad, ganske utjengelige fra landsiden, særlig i utfartstider, med kilometervis av parkerte biler ned mot herlighetene. Togene som går gjennom klippefjellet og som stanser ved hver by, er stappfulle av nysgjerrige turister. For dette er ettertraktede kilder. Svært mange bruker imidlertid området til fotturer. Cinque Terre har et nettverk av stier og gangveier. Noen med praktfull utsikt, andre med duvende, fint landskap, kledd med tettvokst småskog. Langs åssidene har folk i århundrer slitt ut kroppene sine på vindyrking. Det er ikke for ingenting dette landskapet betegnes som «menneskeskap». Utgangspunktet for fotturene kan gjerne være den vakker beliggende badebyen Levanto, som rundt år 1900 hadde en slags storhetstid, med jernbane på stranden (nå er den lagt innenfor byen) og fornemme badevillaer oppover åsiden. Sakte, men sikkert ser Levanto ut til å få tilførsel av den nødvendige kapital for å reise seg opp til gamle høyder. At nybygging er forbudt (Cinque terre er definert som nasjonalpark) er til glede for både fastboende og tilreisende, men det fører også til at boligprisene stiger – særlig om du vil ha et hus med utsikt mot havet.

Gastronomien er på mange måter et slags spill, og Liguria synes å være preget av litt mindre velstand enn naboen Toscana. Men oppfinnsomheten er stor, og enkel mat kan være stor, bare den er laget med kjærlighetens *innsikt* (ikke bare dens iver). I denne sammenhengen er restaurantene ikke alltid like representative som man kunne ønske. I Levanto finnes det et par spisesteder som er verdt bryet, men ingen som er verdt selve turen. Både restaurant Tumelin og La Loggia er akseptable, med god, middelhavsbehandling av fisk. Noen enkle, gode hvitviner fra regionen er også

Levanto

anbefalingsverdige, for eksempel fra produsenten De Battè. En fin dessertvin kan også nevnes: Sciaccheta. Det er to steder jeg skal rapportere fra, fordi de er svært så spesielle, og verdt turen, om du er i nærheten.

Den første restauranten bærer det underlige navnet «Il Cappun Magru». Den holder til i Groppo, like ved den kanskje mest pittoreske av de fem landsbyene i 5 terre, nemlig Riomaggiore. Her kan du i et rart, treetasjers, lite hus spise utsøkt italiensk mat. Her er oppfinnsomheten på topp, men også balansen mellom det fantasifulle og det gastronomisk solide. Av forrettene jeg rakk å smake på husker jeg best *Flan de carote con pecorino nuovo, caramello di limone e crema di sedano*: Gulrot-flan med fersk pecorino, syltet sitron og aubergine, hakket småløk og *lardo de Colomata* (se Morgenbladet forrige uke) til 9 euro, og deret-

ter en secondi: *Filetti di Mostella alla mediterranea con insalata di borlotti fresca, patate al forno e bottega extra* – en hvit middelhavsfisk med salat basert på borlotti (som i Liguria brukes som erstatning for spinat), ovnsstekte poteter og bottega (ser ut som revet brunost, men det er en delikatess italienerne er ville etter: røkt rogn av tunfisk eller rødmulle), til 13 euro. Dessertene er praktfulle, ikke for store: *Budino di cioccolato amaro e nocciolo con biscotto e spuma d'arancio*, eller *Mousse di zabaione al porto con pan di mandorla e melone caramellato*, eller hva sies om *Flan di limone con crema di banana, avocado e salsa pi pistacchi*: Bitter sjokoladecake, Zabaione, eller sitronflan med banankrem og avocado! Alle til 6 euro pr. stk. De små rommene i restaurant «Il cappun magra» er etter hvert så godt besøkt at du må telefonere og be dem reservere bord: 0187/920563. Neste uke skal vi til La Brinca, etter en vill jakt på italiensk gammeldags damask.

Kimmeridge

DIKT

Gunnar Wærness

Foto: Ole D. Hesledalen

Gunnar Wærness (f. 1971) debuterte med diktsamlingen *Kongesplint* i 1999, som han fikk Tarjei Vesaas' debutantpris for. I år er han ute med sin andre diktsamling *Takk* (Oktober 2002).

Se anmeldelse av boken på side 14.

(et hus)

vi fortsetter utenfor oss selv
hele dagen hele kroppen sprer seg
i omgivelser den former og sliter ned
gaffelen var en mindre sterkere hånd
godkjent av hender
bordet var et sted på jorden
hvor vi ikke ville trække stolen står for oss
når vi ikke orker å stå
sengen lar oss finne igjen kroppen
etter vi har våknet er alle skaft
den avstanden jeg trenger bord og stol
bærer meg og det jeg spiser
mens jeg og du vokser og slipes innendørs
begynner å stige i trapper
og skjules under tak jeg og du formes av stoler bord senger
og forandrer form men kniven hvor kom
kniven fra kniven deler mat i to
kniven kom ut av daglyset
kniven kom ut av neglene
kniven kommer alle steder fra
tallerkenen er speilblank
vi gjenkjenner oss selv til frokost
fra den kan munner spise og bli spist
det er tungt å skrive i dag ordene er sanne
men viser meg ikke det jeg vil se
jeg vil forme deg og bordet er satt på bein
for å vise meg at jeg vil gå rundt

APROPOS

Apropos 4. juli

Den bare dumpet inn. En epost fra min venn Jerry, i New York City, med Stars and Stripes i bakgrunnen og et ønske om en happy 4th of July. En av de amerikanske founding fathers, Benjamin Franklin, var sitert: «Tho' I never arrived at the perfection I had been so ambitious of obtaining but fell far short of it, yet I was by the endeavour a better and a happier man than I otherwise should have been». Jeg vet ikke om Jerry lever i den villfarelse at vi feirer den amerikanske nasjonaldagen i hele den vestlige verden, om han er klar over at Franklin skrev dette etter at han hadde gitt opp å følge sine egne 13 dyder som han satte opp for seg selv da han befant seg tidlig i tyveårene. Han ville strebe etter å imitere Jesus og Sokrates, men det ble for tøft, gitt. Kanskje klarte han ikke en gang å overholde den første av dydene, som var å unnlåte å spise seg til sløvhet eller drikke seg til glede, og dermed var løpet kjørt for både ærlighet, moderasjon og ro, som sto lenger ned på listen. Men han forsøkte, det skal han ha, med oppriktighet og optimisme, og nå for tiden er dyder den menneskelige handlings spinat. Vi vet det er godt for oss, men vi vil heller ha kaviar. Og sannelig har vi penger, så vi kan kjøpe det, nå, med en gang.

Alt dette var jeg i ferd med å meddele Jerry, men så ble jeg så matt av tanken på den meningsutvekslingen som ville følge. Sårene fra 11. september slikkes ennå, og man må jenke seg til det ugjenkjennelige for ikke å stemples som «terrorist lover». Dessuten var kanskje hilsenen sendt *to soften my un-americaness*, som han har uttrykt det ved et par anledninger.

Og stopp en hal! har jeg sagt. Bare fordi jeg mener at USA har sinnssvake våpenlover, barbariske avstraffelsesmetoder, uforsønlige arbeidsmoral, frukt som er genmanipulert inntil det smaklø-

se, latterlige sensurinstanser, ufattelig dårlig service, en lobotomert ape som øverste leder og utrolig nok går rundt og mener de lever i «den frie verden», selv om de knapt ser lenger enn sin egen nesetip, skulle jeg liksom være uamerikansk for det? Nepepe.

Tvert i mot. Nå har en hund i Florida stilt til valg mot Katherine Harris, damen som ledet den siste stemmeopptellingen i Bush-Gore-farsen, under slagordet «Percy for Congress. The Conservative Choice». Percy ser ut til å være en kjekk liten fuglehund av noe slag, og forventes å få en betydelig andel av stemmene.

Og det finnes mange flere grunner til å elske amerikanerne. Percy til side. De har fremdeles lang vei å gå, men de ligger 100 år foran oss i rasespørsmål. Utenriksministeren er svart, og det ble ikke laget noen dokumentar om ham av tolerante hvite personer, slik det ble om to mulige pakistanske stortingsrepresentanter her i landet. De tar deg imot som ny innbygger med åpne armer. Det skjer *aldri* i noe europeisk land, med mindre vi kjenner deg personlig og synes synd på deg i tillegg. Nye naboer inviterer hverandre på fest med den største selvfølgelighet, alle inviterer hverandre med på alt, man snakker sammen i heisen, og om ordet «venn» sitter løsere der enn her, betyr det at du er inkludert, ikke at man har et overflatisk forhold til vennskap. De har klesskap man kan gå inn i. De har telefonautomater som virker. Man kan gå på kino hele dagen. Ingen anledning er for liten til en skikkelig fest. Men feiret jeg 4. juli i år? Sorry Jerry, I didn't feel up to it. En annen gang, kanskje.

Scruella de Ville
scruella@hotmail.com

Neste uke: Mikael Godø med Spekulativt

MORGENBLADET – 75 ÅR SIDEN

Av dagens saga.

De fleste mennesker skjønner nu, at vi maa rense vort sprog for unorske konstruksjoner i sætningsbygningen. Men vi kan ikke noe os med rent primitive former heller. I et maalblad finder vi et godt eksempel paa en kavnsk konstruktion, som er verre end latin og tysk sammen. Da vi læste den, slog vi os for vort riksmålsbryst og takket, fordi vi hadde et smidig, moderne sprog. Hva siger man om følgende vending: «- eit land som utanriksministeren aat i desse dagar vitjar landet vaart som Nobelprisvinnar.» Vi vil i al enkelhet hævde, at et sprog ikke kan bli staaende ved den slags former.

Men disse ting blir allikevel bare bagateller i forhold til «Neues Wiener Journal»s meddelelse om utenriksminister Stresemanns tale i Universitetets aula. Heri heter det bl. a.: «Blandt tilhørerne var foruten de danske (!) statsraader ogsaa de fleste medlemmer av den engelske og franske regjering (!) samt den finske og amerikanske gesandt.»

Sese! – det var ikke åa ganske litet paa én gang!

Kloakparken.

Et skjønhetsindtryk, før dagen var over, altsaa en sving i Frognerparken.

Vakkert under de store, herlige trær og langs blomsterraderne mot dammen. Men der var det forbi. En hæsleg kloakluft slo meg i næsen og mindet om den opplysning «Morgenbladet» hadde ifjor, at svaneungerne døde en for en paa grund av det giftige kloakvand i dammerne.

Bort derfra, ned mot hovedbygningen. Men, o rædsel, en luft ti gange værre, den rene søppelduft fra kjøkkenmøddingen ved Vigelands atelier. Jeg beundret de mange spaserende som gikk omkring og indaandtet raatten luft i vor vakreste park. Jeg beundret ogsaa svanemor, som saa idyllisk ligger derover i græsbakken og utruer nye ofre for dammenes kloakvand.

Her koster byen mange penge paa den vakre Frognerpark og saa fortsættes der aar efter aar med kloakvand i dammene og søppellugt at aande i. Er der sammenheng og sund sans i dette, skal der fremdeles fortsættes? A.N.

Det er ikke greit!

Vi har ofte vor store fornøielse av at notere os den pudsige maate, hvor paa utlandets presse demonstrerer sit kjenskap til Norge og norske forhold. Igaar var det «Berliner Tageblatt» og «Neues Wiener Journal», som fik oss til at gripe til blokken. I det første av disse to store blade fandt vi nemlig følgende telegram – fra Kjøbenhavn: «Oversømmelserne i Danmark øker fremdeles. I Telemarken er et stort antal huse og broer revet med av flommen, jernbanelinjerne ødelagt og mennesker og en mængde dyr omkommet. Ingeniørtropper besørger transporten av mat til de overlevende. Man haaber imidlertid at flommen snart vil kulminere. Den materielle skade beløper sig allerede nu til adskillige millioner. Siden 1879 har ikke Norge været hjemskott av en vaarfloam av saa katastrofal art som denne.»

Og i samme nummer av bladet finder vi – i telegrammer om Byrds Atlanterhavsflyvning – omtalt «dansen Balchen»!

Morgenbladet, tirsdag 5. juli 1927

The
Ecommunist

to protect and preserve

www.morgenbladet.no

OH NAOMI®

SHE DOES NOT DESERVE A BRAND...

Why does her book sell more copies than this magazine?

If you want to read this article where we try to make fun of NAOMI KLEIN you have to buy an article-credit for \$2.95

Please help us protect the global marketplace

Visit Ecommunist Intelligence Unit at www.ecommunist.com

www.adbusters.no

JA, JEG VIL ABONNERE, OG FÅ

MORGENBLADET

I POSTEN HVER FREDAG

Inkluderer tilgang på vårt nye arkiv på www.morgenbladet.no

NAVN	ADRESSE
POSTNUMMER	POSTSTED
TELEFON	EPOST
SIGNATUR	

BETALINGSTERMIN kvartalsvis kr 220,- halvårlig kr 440,- årlig kr 770,-
Portotillegg for Nord-Norge og Norden forøvrig: kr 50,- pr halvår

Bestill gjerne avisen på telefon: 21 00 63 00 telefaks: 21 00 63 01 e-post: abonnement@morgenbladet.no
Abonnementet løper til det sies opp

#27/02

kan sendes
ufrankert
i Norge
Morgenbladet
vil betale
porto

Svarsending
Avtale nr 173115/128

Morgenbladet
Grünerløkka postkontor
0505 Oslo